

FRANTIŠEK KOTLETA

POSLEDNÍ
TANGO
VHAVANĚ

FRANTIŠEK
KOTLETA

POSLEDNÍ
TANGO
V HAVANĚ

**KNIHY FRANTIŠKA KOTLETY
V NAKLADATELSTVÍ EPOCHA**

Série Bratrstvo krve

Hustej nářez
Fakt hustej nářez
Mega hustej nářez
Vlci (prequel)

Perunova krev

Perunova krev I
Perunova krev II

Volný cyklus paranormálních detektivek

Příliš dlouhá swingers party
Velké problémy v Malém Vietnamu
Poslední tango v Havaně

Lovci
(samostatná kniha)

Trilogie Spad

Spad
Poločas rozpadu
Rázová vlna

**FRANTIŠEK
KOTLETA**

**POSLEDNÍ
TANGO
V HAVANĚ**

FANTASTICKÁ
ÉPOCHA

Copyright © František Kotleta, 2018
Cover Illustration © Luis Royo, 2018
Cover Art © Lukáš Tuma, 2018
Czech Edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2018

ISBN 978-80-7557-133-5 (print)

ISBN 978-80-7557-569-2 (ePub)

ISBN 978-80-7557-570-8 (mobi)

ISBN 978-80-7557-571-5 (pdf)

Poslední tango v Havaně

„Ach, á, kurva!“

Juan se pokusil do mé holky proniknout, ale narazil na překážku. Vyndal z ní penis a hrábl jí dovnitř rukou. Vytáhl elekes.

„Co tam máš, ty čubko blbá?“ pronesl, roztrhl korále a hodil je do mořské vody. Když do ní spadly, zašumělo to. Nikdo z mužů si toho ale nevšiml, protože všichni už měli stažené kalhoty. Dva se hnali na pomoc Juanovi a zbývající dva se vrhli na zmítající se Veroniku. Já byl odkázán do role diváka.

Ale nebyl jsem sám. Všude kolem jsem cítil něco opravdu silného a hrozivého.

„Ehm, pánové, věříte na Yemoju?“ řekl jsem, když dva chlápci povalili Dominiku na záda, takže se málem utopila, a Juan se konečně pokusil pořádně do ní proniknout. Jeden z nich si teprve teď uvědomil, že mě ještě neodpráskli. Aby taky ano, mozek se mu, stejně jako jeho kolegům, topil v chemické lázni absolutního chtiče. Tohle už prostě Bakulga, bůh zobrazovaný s velkým ztopořeným pyjem, mužům dělal.

„Madre del Agua?“ zašeptal nechápavě a pak pochopil.

O několik hodin dříve

Vždycky jsem si představoval, že chlap, který se jmenuje Esteban, musí být štíhlý, mít černý hustý knír a dábelcky mrkat na každou ženu v dosahu. Esteban Martín ale knír neměl, vážil hodně přes metrák a mrkal, hlavně když mu kapky potu sjely z čela do očí. Větrák na stropě jeho kanceláře vrčel na plné pecky, ale stejně to nestačilo. Průměrné teploty se v Havaně v srpnu pohybovaly kolem třicítky, ale dneska se slunce v kubánském hlavním městě rozhodlo, že pojede na rekord. Muselo být nejméně čtyřicet ve stínu. A plukovník Martín měl na sobě kompletní slavnostní uniformu Comando Tropas Especiales z nechutně hrubé látky, která se mu musela lepit na tělo, jak se přes ni na několika místech draly kaluže potu. Mezi běžné příslušníky CTE mi moc nezapadal. Tihle hoši totiž patřili k tomu nejlepšímu, co Kuba měla. Její armáda by si dnes nedokázala poradit ani s invazí farmářů z Texasu, ale CTE bylo něco jiného – speciální komanda pro boj v džungli, která si svou slávu vydobyla v Angole i Nikaragui. Hoši z CTE byli však také experty na špionáž, což možná vysvětlovalo, proč u nich mohl být důstojníkem i chlap, před kterým by běžná žena dala radši přednost sexu s hrochem.

Navzdory horku vytáhl Esteban ze zásuvky svého stolu doutník tlustý tak, že by se před ním červenal i Robert Rosenberg, ukousl mu špičku a zapálil si. Hutný dým se vznesl k větráku, který ho rozvířil do vzduchu. Pak vzal do ruky krabičku z teakového dřeva a velkoryse mi ji nabídl. Neod-

mítl jsem. Cigaretám jsem se teď snažil vyhýbat, ale pravý kubánský doutník, to bylo něco jiného – zvláště když ho člověku nabídl nějaký plukovník. Špičku jsem ale místo ukousnutí dekapitoval pomocí ořezávače, který Kubánci ležel na stole. Potáhl jsem kouř do úst a musel uznat, že to bylo něco naprosto úžasného. Trochu jsem se protáhl a dal si dalšího práska. Holt v tomhle byl ten zamrzlý socialismus přece jenom dobrý – v jakékoliv oficiální kanceláři v Evropě už by si člověk nemohl k doutníku ani přičuchnout. Tady se určitě kouřilo i na operačním sále.

Plukovník poznal, že mi chutná, a spokojeně se usmál. Pak otevřel složku na stole a letmo se do ní podíval.

„Vy jste už na Kubě pobýval. To mě překvapilo,“ pronesl nakonec krásnou kubánskou španělštinou. Když jsem se na „ostrově svobody“ ocitl poprvé, měl jsem co dělat, abych rozuměl. Španělština mi docela šla, ale její kubánská verze byla během prvních pár týdnů oříšek. Kubánci pro španělštinu představovali to, co Ostraváci pro češtinu – mluvíli rychle a některé souhlásky polykali.

„Studoval jsem tu,“ odvětil jsem a usmál se s doutníkem v ústech.

Plukovník jen pokýval hlavou.

„Folklor,“ dodal Esteban spokojený s tím, že jeho záznamy odpovídají realitě.

Ve skutečnosti šlo hlavně o antropologii a magii. V té době ovšem ještě teoreticky. Jenže Kubáncům, na rozdíl ode mě, o teorii nikdy nešlo. Santérie – jejich magický systém vyrůstající z afrických kořenů a mající stejné základy jako bra-

zilské kandomble a haitské vúdú – ovlivňovala životy Kubánců dennodenně. I funkcionáři strany, která se pořád oficiálně hlásila k vědeckému materialismu, chodili za kněžkami a kněžími, kterých bylo na ostrově plno. Sám Fidel Castro se z počátku své politické kariéry nechával vidět na santérijských obřadech a víry svého lidu využíval navzdory komunistické doktríně. Slavná je třeba scéna z ledna 1959, kdy mu během jeho prvního přímého televizního proslovu k národu „nečekaně“ přistála na rameni bílá holubice. Byl to majstrštyk jeho propagandy, protože bílá holubice je symbolem Obatala, božského krále. To, že Castro holubicí „označil“, byl jasný signál, že jde o jeho vyvoleného. Pro soudruhy v Evropě šlo o symbol míru, ale ti o santérijství věděli vždycky houby.

Ten případ s holubicí jsem kdysi popsál ve své závěrečné práci na Universidad de La Habana, tedy Havanské univerzitě. Tenkrát jsem si ale myslel, že šlo o trik určený prostým Kubáncům. Dnes už si nejsem tak jistý, jestli to byl jenom trik. Každopádně plukovník tu práci jistě četl. Minimálně výtazek z ní bude v té jeho složce.

Esteban Martín zase potáhl z doutníku. Z tváře se mu dala vyčíst jistá muka, která nezpůsobovalo horko, ale problém sdělit mi, co má na srdci. Nakonec se k tomu ale odhodlal.

„Víte,“ povzdechl si hlasitě, „naše národy už si nejsou tak blízké jako dřív. Bylo pro nás proto dost velkým překvapením, když jste vyhověli naší prosbě o poslání experta na...“

„Folklor,“ dopověděl jsem za něj s úsměvem a raději převzal iniciativu.

„Nejsem členem ozbrojených ani bezpečnostních složek. Jsem tu sice s vědomím své vlády, ale ne jako její vyslanec. Považujte tedy mou misi spíše za soukromou iniciativu,“ prohlásil jsem přesně, jak mě Klára Chlumská instruovala. A vlastně to byla pravda. Česká vláda těžko mohla oficiálně poslat na Kubu chlápka, aby eliminoval... No vlastně v tom byl problém.

„Pojďme ale k podstatě mé přítomnosti zde. Trochu nerozumím, proč jste toužili po mé maličkosti. Vždyť u vás musí být přece spousta odborníků na kubánský folklor. Koneckonců, u nich jsem se učil,“ řekl jsem nakonec a odklepl popel z doutníku do broušeného křišťálového popelníku.

Plukovník si potáhl a ušklíbl se.

„To je pravda, ale tady jde o delikátní záležitost vnitrostátního významu. Zdá se, že někdo pod záštitou folkloru páchá ohavné zločiny, a protože nám jde vždy primárně o bezpečnost našich občanů, uvítáme každou pomoc,“ vymáčkl se nakonec. Sledoval jsem jeho pohled a vsadil bych levou ruku a oba palce na nohou k tomu, že mi rozhodně neříká úplnou pravdu.

„Jak se to projevuje?“ kul jsem každopádně plukovníka, dokud byl žhavý jako kapota černého cadillaku vystaveného dnešnímu havanskému slunci.

„Vraždy. Několik vražd spojených s... no prostě s folklorem. Zdá se, že za tím stojí nějaká pomatená sekta,“ vyhrkl tak rychle, že jsem měl co dělat, abych jeho slovům rozuměl, a pak hrábl pod mou složku po další, výrazně tlustší, otevřel ji a vytáhl velkou barevnou fotografii. Zobrazovala něko-

lik těl kubánských policistů. Ležela někde na ulici plná hlubokých šrámů.

„Ta krev...“ nadhodil jsem.

„Je černá. Ne, že by zčernala poté, co zaschla. Prostě byla černá,“ zavrčel plukovník a dodal: „Zatím máme přes sedmdesát mrtvých lidí. Včetně čtyř vyšetřovatelů, které jsme na tenhle případ nasadili. Nemáme žádnou stopu, žádné tušení. Každého nepřítele státu jsme prohledali několikrát, některé pro jistotu zavřeli, ale nic neskončilo. Naopak,“ prohlásil našťavaně a pak ztichl. Nejspíš si uvědomil, že řekl víc, než měl. Ale já si uměl dost dobře představit, jak pracuje tajná policie totalitního státu, a Kuba i se svými krásnými plážemi, veselou muzikou a obdařenými ženami prostě totalitou byla a zdejší policie se podle toho uměla chovat. Pamatuji si to ze studií, kdy jsem se musel každý týden hlásit na policejní stanici a během semestru se nám ztratil spolužák, který vedl ne zrovna loajální řeči vůči své vládě. Objevil se pak jako dělník v továrně na zpracování rybích konzerv. Se studiem měl utrum.

Jenže kvůli politice jsem tady vážně nebyl. Chytl jsem nabízenou fotografii a pořádně si ji prohlédl – standardní policejní fotka. Její autor se snažil zabrat co největší prostor okolo mrtvých těl, ale vůbec nic nevypovídala o skutečné příčině smrti.

„Našli jste nějaké stopy?“ nadhodil jsem.

Plukovník se jen zamračil.

„Nic, co by k něčemu bylo, jako třeba otisky prstů, stopy DNA nebo podrážek či pneumatik. Pachatelé buď věděli, jak po sobě pořádně uklidit, nebo...“ opět nedořekl větu. Já ale tušil, co za tím

nebo mělo následovat – nebo tam žádný pachatel nebyl.

„Potřeboval bych se tam podívat. Je to možné?“ zeptal jsem se.

Plukovník jen pokýval hlavou a svou zpoce-
nou tlapou se opřel o malý zvoneček přišroubo-
vaný ke stolu. Dvakrát na něj zazvonil, a než to
stihl potřetí, rozrazily se boční dveře do jeho pra-
covny. Jimi vešla možná třicetiletá žena oblečená
do uniformy CTE. Slušela jí mnohem víc než plu-
kovníkovi. Vypadala jako typická Kubánka – vel-
mi tmavá pleť, boky vůči zbytku těla o něco širší,
než mívaly Evropanky, a čokoládové oči. Na uni-
formě se jí lesklo několik vyznamenání. Vzhledem
k tomu, že jsem se v nich neorientoval, mohla jí
být udělena za zabití agentů CIA, stejně jako
za vykouření Fidela Castra na smrtelné posteli.

„Poručík Rodriguezová, Tomáš Kosek,“ předsta-
vil nás plukovník.

Vstal jsem, abych jí podal ruku, ale důstojnice
se ani nehnula. Tak jsem se zase zabořil do křes-
la a potáhl z doutníku. Poručice Rodriguezová vy-
padala vážně ostře. Držela se zpříma v mazáckém
pozoru a její tělo prozrazovalo, že jej umí perfek-
tně ovládat. Po chvíli trapného ticha ji plukovník
pobídl, aby si sedla. Provedla to pomalu a elegant-
ně jako kočka.

„Poručík Rodriguezová bude váš průvodce. Je
s případem dobře obeznámena a také na vás dá
pozor,“ pronesl nakonec Esteban Martín a Kubán-
ka jenom pokývla souhlasně hlavou.

„Hm, ale to se bude muset vysvětlit. Komplet,“
prohlásil jsem a nechal si krátkou pauzu, než

jsem dodal: „A obléct něco nenápadného civilního.“ Ta pauza stačila, aby se kamenná tvář poručice překvapeně pohnula. Potěšilo mě to. Nebyla tak dokonale nad věcí, jak se snažila prezentovat. Típnul jsem nedokouřený doutník do popelníku a vstal.

„Sejdeme se v osm v Loro Rojo. Oblečte se jako šlapka, ať zapadnete,“ prohlásil jsem a věnoval plukovníkovi široký úsměv.

* * *

Moje partačka, milenka a kdysi profesionální prostitutka a pornoherečka Dominika na mě čekala v baru nedaleko ministerstva vnitra. Na stole před ní ležela prázdná sklenka od mojita. Pohodlně se rozvalila v křesle a nechala tak vyniknout své přednosti. Do města totiž vyrazila jenom v podprsence a kraťasech. Tvrdila sice, že to nebyla podprsenka, ale něco jiného, jenže to vypadalo jako podprsenka, takže většina mužského osazenstva baru na ni nepokrytě zírala. Nedalo mi to a majetnicky jsem ji políbil na krk. Teprve pak jsem si sedl vedle ní a objednal džbán vody s pomerančovým džusem. Dominika si dala další mojito.

„Už si sedli – vyhublej padesátník na mý devátý hodině a pak asi třicetiletý chlápek v zelený košili. Zevlí u baru a dělá, že neví, co si objednat,“ zašeptala. Šlo o mé stíny. Plukovník nás nechal sledovat už po příletu na letiště a típnul bych si, že náš pokoj, který nám tak velkoryse kubánská vláda zarezervovala v pětihvězdičkovém hote-

lu Inglaterra, měl v sobě víc štěnic než průměrný feťácký doupě na Žižkově.

„Musíme se jich zbavit,“ zašeptal jsem jí do ucha, když číšník donesl naši objednávku.

Dominika se jenom usmála a políbila mě. Vrazil mi jazyk do pusy tak vášnivě, že jsem málem převrhl čerstvě nalitou sklenici s džusem. Pak mě chytl za temeno a nohou v elegantní botičce s podpatkem mi zajela do rozkroku.

„Ty si to užíváš, vid’?“ zašeptal jsem jí do ucha.

„To ta mojita a karibské slunce. Nemůžu si pomoct,“ vzdychla. Vzala mou ruku a položila ji na svou kundičku. I přes šortky jsem cítil, jak vlhne.

Ještě chvíli jsme se líbali a pak vstali a vyrazili směrem na záchod. Neohlížel jsem se, abych nezbudil podezření. Na chodbě jsem Dominiku ještě pořádně stiskl za zadeček. Blaženě zavrňela a zrychlila krok.

Na záchod jsme ale nešli. Moje přítelkyně, vybavená svazečkem dolarů, tu kromě popíjení mojita domluvila s jedním z barmanů, že nás pustí ven zadem. Dali jsme mu dost na naši útratu i za diskrétní službu. Vyvedl nás dozadu na dvůr, mezi dva kontejnery odpadků.

„Vážně nestihneme ani rychlovku?“ špitla zklamaně Dominika.

„Máme práci, lásko,“ ušklíbl jsem se smutně.

* * *

Vzali jsme si taxíka – Chevrolet Wisconsin z padesátých let. Tyhle staré kraksny tu jezdily všude. Vzhledem k ekonomické situaci Kuby a sank-

cím tvořily základ automobilového parku zdejších obyvatel právě bouráky, které se sem dovezly ještě před kubánskou revolucí. Místní jim dávali přednost před mladšími, ale horšími výdobytky socialistického automobilového průmyslu, které sem až do osmdesátých let minulého století ládoval Sovětský svaz. Nechali jsme se hodit na okraj čtvrti El Vedado a vzali si další chevrolet, který nás odvezl o něco dál, pryč od památek i domů, v nichž žili ti šťastnější z obyvatel hlavního města. Pokud by se hoši od tajné policie včas vzpamatovali a vydali za námi, tímhle je alespoň zdržíme, ne-li úplně zameteme stopy.

Havana. Hned jak jsme sem včera přiletěli, se mi hlavou prohnaly vzpomínky na semestr, který jsem tu strávil. Město bylo dvakrát větší než Praha a nabízelo spoustu dobrodružství a lákadel. Kromě spolužaček jsem ale řešil hlavně téma svého studia – zdejší magické náboženství santéřii. Prolezl jsem spoustu chrámů a seznámil se s moha kněžími i prostými věřícími – lidmi, kteří šli v neděli do katolického kostela na mši, aby pak ve středu obětovali kohouta během santéřijského obřadu bembe. Jedno místo jsem si ale zamiloval nejvíc. Šlo o menší chrám v bývalém skladu cukrové třtiny. O prostor se dělil s malou kavárnou, trafikou a kanceláří, kde se pronajímaly byty. Vedla jej Blanca Casia, trochu roztržitá černoška, která dělala nejlepší smažené banány s černými fazolemi v celé Havaně. Její služby vyhledávali hlavně lidé žijící na okraji společnosti nebo ti, kteří dorazili z vesnic za prací a nemohli si dovolit platit za služby známějších a vlivnějších kněží a kně-

žek, případně se nechtěli vyskytovat na místech, kam občas chodili představitelé režimu. Tady by se žádný funkcionář neobjevil.

Cestou jsme se zastavili v obchůdku, kde jsem nakoupil dvě láhve rumu a tři balíčky doutníků.

„Zabloudili jste, amigos?“ oslovil nás prodavač ne příliš dobrou angličtinou. „Kupte si ještě mapu, dovede vás do centra – Cementerio la Reina, Palacio de Valle, Zátoka sviní, he?“ pokračoval ve výčtu zdejších turistických lákadel a v ruce držel mapu na recyklovaném papíře. Zavrtěl jsem hlavou a vyrazili jsme pryč z obchodu. Místní prodavači obvykle nebývali tak vlezlí, takže jsme rychle zahнули za roh a pak se propletli uličkami, dokud jsme se nedostali k chrámu.

Celá budova působila zchátraleji než dřív. Kávárna pořád fungovala, ale realitní kancelář byla už nejspíš pár let zavřená a z trafiky někdo udělal malý byt. Na jeho dveřích visela nabídka k pronajmutí. Obešel jsem budovu a zatáhl za kliku starých dřevěných dveří, jejichž kovové rámy ohlodávala rez už dlouhé desítky let. Se skřípěním se otevřely.

* * *

V chrámu vládlo ticho. U oltáře hořelo pár svíček, jinak se ale místnost topila ve tmě. Rozhlédl jsem se a uviděl nějakou postavu sedící v jednom z rohů. Šlo o staršího muže. Buď se snažil o spojení se svými duchy, nebo prostě jenom pospával. Popošli jsme k oltáři a uklonili se. Pak jsem si klekl a vytáhl rum a doutníky. Vše jsem položil kousek od sošek

svatých – Panna Maria, svatý Lazar, svatý Antonín i František. Ale to, co pro Evropany a Američany představovalo postavy z křesťanské historie, sloužilo santéristům jako skrytá vizualizace jejich bohů a mocných duchů. Panna Maria například představovala zpravidla buď bohyni Yemoju, ochránkyň rodin a mateřství, ovšem zároveň i šíleně krutou a trestající ty, kdo se jí znelíbí, nebo Oshun, bohyni lásky a smyslnosti. Všechny sošky byly obmotané elekes – rituálními korálky, které v sobě koncentrovaly magickou moc a současně pro člověka tvořily pojítka s jeho bohem nebo duchem.

„Jsou prázdné,“ zašeptal jsem Dominice a opatrně se rozhlédl okolo. Celé místo zpustlo. Pamatuji si, jak v jednom z rohů stály magické bubny, na které během rituálů bembe mohli bušit pouze muži. Krátce před mým odletem z Kuby mi madam Blanca dovolila, abych do nich během rituálu mlátil svýma karibským sluncem spálenýma rukama. Byl jsem mimo rytmus, ale naštěstí další muži mé pazvuky dokázali přebít. Každopádně to byla velká čest.

„Co to znamená?“ zeptala se Dominika.

„Elekes v chrámu musejí vyzařovat silnou magii – čím starší a mocnější chrám, tím silnější jsou elekes z jeho oltáře. Tyhle sem ale někdo dal nedávno. Jsou to jen korálky,“ vysvětlil jsem. Z kapsy jsem pak vytáhl kus papíru a pero a rychle na něj naškrábal pár španělských vět. Papír stočený do ruličky jsem následně strčil mezi láhve rumu. Pak jsem vstal a odříkal krátkou rituální modlitbu k bohům. Mluvil jsem co nejhlasitěji, aby mě slyšel i ten chlápek ve tmě, a pak jsme odešli.

* * *

Ne ovšem daleko. Zastavili jsme se na rohu, odkud nás každý, kdo vyšel z chrámu, musel snadno zahlédnout. Posadili jsme se na rozpadlou zídku a čekali. Ne dlouho.

Chlápek se po chvíli objevil ve dveřích a vyrazil rovnou k nám. Teprve teď jsem si ho mohl prohlédnout. Starý černoš měl vrásčitou tvář a pod pomačkaným koženým kloboukem mu vykukovaly šedivé vlasy. Kulhal na pravou nohu a svůj handicap vyrovnával dřevěnou holí. Bílou košili i tmavě hnědé kalhoty měl pomačkané, ale čisté.

„Pojďte za mnou,“ řekl, když k nám dorazil, a pokračoval v šouravé chůzi. Beze slova jsme ho následovali.

Mířili jsme k přístavu. Šli jsme kolem rozpadlých domů postavených v koloniálním stylu ještě před druhou světovou válkou a uličky kolem nás se čím dál více zužovaly. I domy jako by byly sešlejší. Omítka z nich na většině míst opadala, někde ji nahrazovalo graffiti, ale všude bylo živo. Z každého okna čouhal sušák na prádlo, mezi balkony byly natažené šňůry, na kterých povlávalo pestrobarevné oblečení. Mezi nohama se nám proplétaly děti i ženy a na starých mramorových schodištích vysedávali muži – hádali se nebo v tichosti kouřili doutníky, někteří hráli karty nebo domino. Po půl hodině cesty nás stařík zavedl do dvora mezi čtyřmi domy. Ale než jsme se k němu dostali, ukázal na schodiště vedoucí do sklepa. Zavětril jsem a ucítil kadidlo.

* * *

A nejen kadidlo. Ze sklepa, do kterého jsme sestupovali, prýštila magie. Jako na mnoha místech, kde se opravdu intenzivně vyhledávala pomoc těch na druhé straně, i tady bylo cítit, jak je zde snadné navázat kontakty na opačném břehu. U dveří se na nás vrhl mladý Kubánek, kterému se za pasem houpalo kožené pouzdro s něčím, co vypadalo jako stará československá čezeta 75. Prohledal mě, a když se podíval na Dominiku, jenom se usmál a mávl rukou. Už od pohledu by na sobě neschovala ani dvourannou pistoli.

„Škoda, od něj bych si nechala udělat tělesnou prohlídku,“ mrkla na mě smutně, ale to už nám otevřel dveře a my vešli dovnitř.

Bubny.

Duněly v rytmu obřadu a na pozadí jejich zvuků se ozývalo mnohohlasné mumlání zaříkadel amodliteb. Vzduch voněl kadidlem, krví i potem. Ta krev patřila kohoutům, jejichž bezhlavá těla ležela u ol-táře blikotajícího dobrou stovkou svíček. Před ním seděla na dřevěné stoličce Blanca Casia. V ruce držela dřevěnou hůl – v místě, kde ji svírala, se skvěla perla. Měla slušnou hodnotu, ale pro vyznavače santérie byla její cena nevyčísitelná. Šlo o odznak moci, příslušnost k nejmocnějším kněžkám bohyně Yemoji. Kolem kněžky tancovali trhavými pohyby mladí lidé. Všichni nazí, s očima zakalenýma rostlinnými drogami. Používalo se kurare, chinin, náprstník, durman obecný i *Datura metel*, druh durmanu, kterému se říká ďáblová trubka. Nejsilnější pak byla žába *Bufo marinus*, jejíž olizování

člověka přivedlo na práh světa duchů a bohů nej-spolehlivěji. Někdy už se z něj ale nevrátil. Tohle by se ovšem v chrámu, kde vládla Blanca Casia, nemohlo stát. Každopádně těla tanečníků teď už dávno nepatřila jim, ale duchům, kteří si je osedla-li a vířili v divokém tanci kolem kněžky. Ona sama seděla zahalená v tradičních bílých šatech. Stejnou barvu měl i šátek, který měla po kubánském způsobu ovázaný kolem vlasů.

„Musíte něco obětovat,“ ozval se za mnou starý černochoch.

Nešťastně jsem se poplácal po kapsách. Nacházely se v nich pas a hromada dolarů. Jenže peníze bohové nepovažovali za dar.

„Do starého chrámu jsem přinesl rum a doutníky,“ odvětil jsem zoufale, ale černochoch jen zavrtil hlavou.

„Nemůžete přijít k bohům a neobětovat,“ zavrčel. Podíval jsem se na Dominiku. Nezbylo než posloužit bohům osobně.

* * *

Bubeníci zrychlovali rytmus a k tanci se přidávali i ti, kteří původně přišli jenom přihlížet. Jenže santérijský obřad není jako katolická mše, kdy stačí si to odsedět a občas vsát z lavice, když vstanou ostatní, a zamumlat otčenáš. Někdy si bohoové vyberou i ty, kteří přišli jen pokorně sledovat rituál. Dominika si sundala svršek ve tvaru podprsenky a vyklouzla i ze svých šortek a kalhotek. Nechala si jen boty na vysokém podpatku. V tu chvíli jí k nohám padl starší muž a roztrhl na

sobě košili. I jeho oči se zakalily a tělo se na zemi svíjelo v rytmu bubnů.

„Madre del Agua, Madre del Agua, Madre del Agua,“ opakoval jedno z označení pro bohyni Yemoju, tedy „Matka vody“.

Dominika se na mě podívala. Už jsem si rozvažoval boty a za chvíli jsem byl nahý i já.

„Tancuj a na nic nemysli, prostě na nic,“ poradil jsem jí. Překročil jsem muže a podíval se na kněžku. Naše pohledy se na chvíli střetly. Vypadala mnohem starší, než jsem čekal. Za mých studií jí mohlo být něco kolem padesáti. Teď měla za sebou určitě dobrých šest křížků, ale i na tenhle věk působila velmi vyčerpaně a sešle. Pozdravil jsem ji pokýváním hlavy a chytl Dominiku za ruku.

„Vnímej rytmus. Zavři oči a nech do svého mozku proudit bubny. Mezi duchy a lidmi tady je jen tenká hranice, možná si tě někdo...“

Větu jsem už nedořekl. Dominičiny oči se totiž okamžitě obrátily v sloup.

„Madre de todos los Orishas,“ zašeptala španělsky a ohnula se. V tu chvíli se začala hýbat stejně jako některé z dívek – v předklonu se houpala vlevo, vpravo a přitom máchala rukama na jednu nebo druhou stranu, vše v dokonalé harmonii s bubny.

To, co řekla, znamenalo „matka všech orišů“, tedy matka bohů. Šlo o jedno ze jmen, která se používala pro Yemoju. Postavil jsem se opatrně za ni, ale v tu chvíli jsem zjistil, že se všichni tanečníci natáčejí k ní. Dál tancovali, mocně dupali do země a zpívali, ale během necelé minuty

se v prostoru vytvořil kruh, v jehož středu se nacházela Dominika. Já jsem uhnul trochu stranou a na okraji kruhu z téh seděla madam Casia. Tvářila se víc než spokojeně.

„Yemoja,“ šeptali Kubánci a během tance se klaněli Dominice. Několik mužů padlo na čtyři a připlazili se k ní. Opatrně jí pak začali líbat nohy. Dominika se zmítala ve zběsilém rytmu a bubeníci, jako by se jí podvolili, drželi rytmus s ní. Během chvíle kolem ní tancovali úplně všichni kromě starého černocho a kněžky.

„Yemoja,“ zpívali lidé v místnosti a Dominika každého z mladíků, kteří jí líbali nohy, postupně chytla za hlavu a odhodila na zem. Když to udělala, muž se od ní pokorně odplazil a vrátil se k tancování v kruhu kolem ní.

„Posluž bohyni, gringo,“ špitla za mnou Blanca Casia.

* * *

Vykročil jsem k Dominice a stejně jako muži přede mnou jsem klekl na všechny čtyři a políbil jí nohy.

„Madre del Agua!“ křikla a položila mě neuvěřitelnou silou na zem. Pak se obkročmo na mě posadila a pár zkušenými pohyby rukou uvedla můj penis do stavu erekce. Zasunula jej do sebe a v rytmu bubnů se po něm začala vozit. Kubánci kolem v extázi tancovali, zpívali, modlili se a sledovali, jak mě posednutá Dominika souloží. Měl jsem pocit, že tenhle okamžik nikdy neskončí. Jako bychom se ocitli v jakémisi bezčasí mimo prostor a tento svět. Rytmus bubnů ale zrych-

lil na své maximum a můj penis se také dostal ke svému cíli. Vystříkl jsem a v tu chvíli bubny přestaly znít.

* * *

Celý prostor ztichl. Tanečníci se zastavili přesně v tom okamžiku v pohybu, který právě dělali. Zpocením bubeníci svírali ruce na bubnech a jejich skleněné pohledy směřovaly ke mně. V tu chvíli mě napadlo, jestli jsem něco nepokazil. Dokázal jsem si dost dobře představit, jak vztekle by nadržovaná bohyně v těle mé holky mohla reagovat na předčasnou ejakulaci...

Ale pak kněžka jenom třikrát zabušila svou holí do podlahy a prohlásila: „Bohyně byla uspokojena.“ Usmál jsem se. Přesně tohle chce každý chlap po souložení slyšet.

Všichni okolo si také spokojeně odfrkli a začali nadšeně vykřikovat: „Madre del Agua!“ Dominika se mi zhroutila na hrud. Mělce dýchala a celé tělo měla rozpálené.

* * *

Zatímco vyznavači santérie postupně odcházeli z chrámu, donesl nám starý černochoch džbán s vodou. Dominika ještě několik minut oddechovala na mém těle, ale pak se postavila a skoro celý jej naráz vypila. Pomohl jsem jí obléct se a sám se nasoukal do svých tříčtvrtečních kalhot a světlemodré košile. Kněžka po celou dobu mlčela. Po obřadu si vytáhla z kapsy velký doutník a teď ho

spokojeně pokuřovala. Když jsem se obul, pokynula mi, abych se vedle ní posadil na zem.

„Proč jsi přišel, gringo?“ pronesla nakonec.

„Nebudu ti lhát, kněžko,“ odpověděl jsem pomalu a ona se jen usmála.

„Přivolali si tě na pomoc, že?“ ušklíbla se.

Pokýval jsem hlavou.

„Vrať se domů mezi bělochy, kteří nevědí nic o světě bohů a duchů. Bude to pro tebe bezpečnější,“ odvětila a vypustila směrem ke mně dým z doutníku. Dominika se omámeně posadila vedle nás.

„Nemůžu,“ zavrtěl jsem hlavou.

„Nabídli ti peníze?“ zeptala se.

„Ne,“ zavrtěl jsem hlavou. „Je to moje práce. Lovím démony a zastavuji magii, pokud je jí někde příliš a ohrožuje lidi, protože...“

Větu už jsem nedokončil. Kněžka se jen ušklíbla, vnořila pravou ruku do jedné z četných kapes svých bílých šatů a vytáhla z ní hrst mušlí. Pak je hodila na zem. Rozkutálely se do všech stran, dvě se zastavily až o mou levou nohu.

Těm mušlím se říkalo diloggun a kněží s jejich pomocí věštili. Blanca Casia mocně zabafala z doutníku a sledovala rozložení mušlí. Nakonec se zhluboka nadechla.

„Dobře, gringo, máš svůj osud. Nebudu tě od něj zrazovat,“ řekla pomalým a rozvážným hlasem.

„Ale buď opatrný. Ve světě bohů se dějí zvláštní věci. Hranice je prostupnější víc než dříve. V našem světě se objevují nebezpeční bohové, se kterými by si neměl nikdo zahrávat,“ pronesla po chvíli.

Zbystřil jsem.

„Můžeš...“

„Ne,“ přerušila mě. „Nemůžu nic. Mohu jen s pomocí Matky všech vod a orišů ochránit své lidi. Víím, kde je mé místo,“ dokončila. Mluvila tvrdě, a když skončila, pochopil jsem, že tohle je všechno, co mi hodlá říct. Pomalu jsem vstal a nabídl ruku Dominice. Pořád vypadala velmi vyčerpaně. Ve svatyni jsme nakonec zůstali jenom čtyři včetně starého černocho, který nás z bezpečné vzdálenosti hlídal. Opíral se přitom o svou hůl. Kupodivu až teď jsem si uvědomil, že je velmi podobná té, kterou v levé ruce svírá kněžka.

„Kam jdeš?“ řekla po chvíli kněžka, když jsme se rozpačitě chystali vyrazit pryč.

„No...“

„Přinesli jste bohyni dar – sebe samotné – a ona jej přijala. Zasloužíte si odměnu. Ty,“ luskla vrásčitými černými prsty a ukázala na Dominiku. „Vezmi si elekes ze sošky naší bohyně. Potěšila jsi mou paní jako málokdo. Líbilo se jí osedlat si bělošku. Navíc takovou zkušenou...“ jako by náhle odmítla vyslovit slovo, které se jí dralo na jazyk.

„Kurvu?“ nadhodila Dominika.

„Ano, kurvu,“ pokývala spokojeně hlavou kněžka. „Jsi skvělá kurva. Mohla by ses stát dobrou kněžkou,“ vysvětlila a pro sebe se usmála.

Dominika popošla k oltáři a vzala červené korále obmotané kolem sošky Panny Marie.

„Nos je na krku. Je to velký dar. A teď už běžte. Gringo má určitě dost práce,“ řekla na rozloučenou.

* * *

Měli jsme zpoždění, ale nehodlal jsem se s poručicí Rodriguezovou setkat ve stavu, v jakém jsme opustili nový chrám Blanky Casii. Černochoch nás vyvedl na ulici a zmizel, takže jsme dobrých dvacet minut odháněli žebrající děti a dobrodince, kteří nám za pár kubánských pesos nebo amerických dolarů, co měly na černém trhu slušnou hodnotu, slibovali ukázat krásy zdejší čtvrtě.

Naštěstí jsme chytili taxíka a dostali se k našemu pěťhvězdičkovému hotelu. Dali jsme si rychlou sprchu a oblékli se, jak se na Loro Rojo slušelo a patřilo. Dominika si vzala volnější modré šaty a s nimi barevně sladěné lodičky s vysokým podpatkem a já vklouzl do černých kalhot a bílé košile. Jen boty jsem si vzal stejné – pevné kvalitní černé polobotky, ve kterých se dalo běhat společenskou džunglí i ghettem plným odpadků. Přes rameno jsem ještě hodil svůj tmavě zelený vojenský batoh. Do baru Červený papoušek nás pak vzal hotelový taxík.

* * *

„Doufal jsem, že vyplníte moje přání,“ usmál jsem se na poručici Rodriguezovou. Objevili jsme ji v salonku, před kterým stáli staří známí od tajné policie. Vypadali dost našťavaně. Nejspíš je naše zmizení bude stát víc než jen čtvrtletní prémie.

Dáma od speciálních jednotek na sobě našťestí neměla uniformu, ale slušivou tmavě černou halenku a černé kalhoty. Seděla tady už nejspíš

dlouho, protože před sebou měla vypitou kávu, prázdnou sklenici od minerálky a rozložených několik složek s razítkem tajné policie.

Pomohl jsem Dominice usadit se a místo po složkách hrábl po jídelním lístku.

„Znám tu hru, pane Kosku,“ odvětila po chvíli Kubánka. Její tmavé oči se tvrdě vpily do mých a nervózně dvakrát klepla do stolu.

„Myslíte Člověče nezlob se?“

„Ne, tu s napínáním nervů a chováním se jako idiot, abyste mě vyprovokoval k tomu, prozradit vám ve vzteku nějaké informace, které jsem jinak neměla v úmyslu vám říct. Ale kdybyste si prostudoval ty složky, věděli byste, že se můžete přestat chovat jako Američan, protože před vámi nic ne-skrýváme,“ vysvětlila.

To Američan nejspíš byla urážka horší než idiot, ale přešel jsem to.

„Dám si kuře s fazolemi. Mohli by to ti vaši bystří kolegové objednat? Bojím se, že číšník má strach sem jenom nakouknout, aby ho neobvinili ze spolupráce se zahraničními agenty,“ prohlásil jsem.

„Hm, dvakrát,“ pokrčila rameny Dominika, když jsem jí podal lístek, který měl naštěstí i anglické menu.

„A mojito, dvojité,“ dodala Dominika, když poručice zavolala jednoho z ostrých hochů, aby nám objednal.

Teprve pak jsem si vzal ty složky. V podstatě to vypadalo na případ masového vraha, který si vybírá jenom vysoké funkcionáře strany a příslušníky bezpečnostních složek. S těmi odkráglovanými

vyšetřovateli měl plukovník také pravdu. Jejich smrt ale byla ze všeho nejzajímavější. První skočil z okna z pátého patra, takže se to nejdřív odepsalo jako sebevražda z přepracování, druhý se ale zastřelil, což začalo být notně podezřelé. Další dva už našli s podřezanými krky, ze kterých klokotala černá krev. Oba ten večer trávili v ochraně – první na policejní stanici, druhý se raději skryl v kasárnách CTE –, ale bylo jim to houby platné.

Černá krev. Dělal mi to starosti. Z minulosti jsem totiž nic podobného neznal a nepřipomínalo to žádný běžný způsob útoku démona nebo magie. Jako by je někdo sekal nožem nebo mečem, a když se jich dotkl, jejich krev se měnila v ropnou sračku.

Číšník po chvíli přinesl mojito, vypadalo spíš jako trojité, a také další kávu a minerálku pro důstojnici. Já sám jsem se spokojil s čajem. Když se na stole objevilo i jídlo, odložil jsem složky. Při tom obcování ve svatyni mi vážně vyhládlo.

* * *

„Moji předchůdci...“ (po tom slově mi málem zaskočilo, protože jsem si před očima promítl fotografie jejich mrtvých těl) „... museli mít nějaké teorie, co se stalo...“ nadhodil jsem a snažil se soustředit na jídlo. Nikdo neuměl zpracovávat kuřecí maso tak skvěle jako Kubánci.

„Masový vrah, kontrarevoluční činnost a boj mezi zkorumpovanými policisty – nic z toho se ale neukázalo jako pravdivé. Teď předpokládáme, že jde o nějakou sektu vyznávající santérii a bojující-

cí proti legitimní kubánské vládě,“ pronesla poručice a napila se kávy. To legitimní tam nejspíš dodala, aby ji slyšeli ti hoši vedle. Dost možná sledovali i ji, jak si vede v kontaktu s lidmi z nepřátelské ciziny.

„O santérii přece musí vaši policisté vědět víc než já. Tuhle námitku už jsem říkal plukovníkovi. Vždyť pro většinu lidí je to pořád součást života,“ řekl jsem a sledoval, jak se zatváří. Pořád mi to mé pozvání vrtalo hlavou.

„Ano, ti předchozí vyšetřovatelé toho věděli hodně, ale nestačilo to. Naši velitelé znají vaši pověst, pane Kosku, a věří, že právě člověk mimo Kubu bude schopen do toho vnést jasno. Člověk bez předsudků a s otevřenou myslí. Navíc jsme dostali několik ubezpečení, že svou práci vykonáváte apoliticky,“ odpověděla.

Samozřejmě jsem jí nevěřil. Tohle nedávalo smysl, ledaže by se báli, že v té tzv. sektě jedou i lidé uvnitř bezpečnostních složek a chtěli mě použít jako vějičku na jejich chycení. Nebylo mi z toho pomýšlení příjemně, ale i tak jsem po tom případě hodlal jít – jak jsem řekl madam Casii, postavit se magickým hrozbám byla moje práce. Navíc jsem potřeboval sem tam zabít nějakého démona, abych sám nepřestoupil na druhý břeh. Stál za tím dlouhý příběh a nerad jsem o něm mluvil.

„Dám si ještě mojito,“ vyrušila mě Dominika ze zamyšlení.

Zavrtěl jsem hlavou a podíval se na hodinky. Táhlo na půl desátou, nejvyšší čas vypadnout.

„Chci jít na místo, kde zmasakrovali tyhle policisty,“ prohlásil jsem a hodil mezi prázdné ta-

líře fotografii, kterou mi ukazoval už plukovník Martín.

Kubánka zavrtěla hlavou.

„Nesmysl. Je to v okrajové části města a je noc. Vydáme se tam ráno s ostrahou,“ namítla.

„Buď tam jedeme teď, nebo ráno odlétám do Prahy,“ pokrčil jsem rameny a obdařil ji tím nejvíc rošťáckým úsměvem, jakého jsem byl schopen.

* * *

Hoši od tajné policie, kteří nás od včerejška sledovali, se jmenovali Carlos a Diego. Po krátké vzrušené výměně názorů a invektiv mezi mnou a poručicí přistavili k luxusnímu baru Červený papoušek svůj džíp a naložili nás do něj. Já, Dominika a Carlos jsme seděli vzadu, Diego řídil. Projížděli jsme noční Havanou a já si užíval teplo noc plnou zdejších typických zvuků – od prolínajících se melodií z podniků, kolem kterých jsme jeli, přes výkřiky z ulice až po troubení starých aut. Slunce už sice dávno zmizelo z obzoru, ale vzduch byl i tak horký a těžký – přižívovalo jej totiž teplo sálající z ulic a domů Havany, které si nastrádaly během rozpáleného dne.

Mířili jsme na jih, tedy směrem od moře k vnitrozemí, proplekli jsme se předválečnou zástavbou i bytovkami ovlivněnými reálným socialismem a nakonec jsme se dostali k oprýskanému fotbalovému stadionu. Na parkovišti před ním Diego zastavil džíp a nechal nás vyskákat ven. Pak odeknul schránku u sedadla spolujezdce a vytáhl z ní dva samopaly vz. 61.

„Ale, ale, domove, sladký domove,“ zadeklamoval jsem při pohledu na československé škorpiony. Ty se sem exportovaly ještě za Husáka, kdy bylo Československo jednou z hlavních zbrojnic socialistického bloku.

Hoši si je hodili přes rameno a vyrazili jsme. Nevím proč, ale najednou jsem se cítil mnohem méně bezpečně než před chvílí.

* * *

Vedla nás poručice Rodriguezová. V ruce držela mapku Havany a trošku zmateně kličkovala úzkými uličkami za stadionem. Nakonec jsme se ale úspěšně dostali na místo činu. Nešlo totiž přehlédnout.

„Que te jodan,“ zaklel Diego a sundal z ramene samopal. Jeho kolega jej následoval. V uličce totiž blikala světla. Šlo o svíčky.

„Hlavně žádnou paniku,“ uklidnil jsem je a vyrazil ke zdi, kterou jsem si pamatoval z té fotky. Vypadala jinak. Nejen že u ní neležela těla mrtvých policistů, ale někdo na ní vytvořil graffiti.

„Panna Maria?“ zavrčela nechápavě poručice.

„Vypadá trošku jako ta polská madona,“ řekla Dominika.

„Jo, Černá Madona z Čenstochové,“ přitakal jsem.

Obraz na zdi skutečně vypadal jako slavné polské zobrazení panenky Marie. Jenže tahle madona se lišila ve spoustě dost zásadních detailů. Třeba tvář černošky připomínající Marii se halila do červeného šátku s pruhy ze zlaté a modré bar-

vy. Také držela ve vzduchu pravou ruku zaťatou v pěst.

Podíval jsem se na svíčky na zemi. Některé tu hořely dlouho.

„Myslíte, že šlo o rodiny těch zavražděných? Že jim tu udělali památník?“ zeptala se Kubánka. Stála teď rozkročená poněkud nervózně. Dokonce si z kapsy vytáhla malou pistoli. Oba muže pak poslala s odjištěnými samopaly hlídat do ulice, aby nám náhodou někdo nevpadl do zad. V tu chvíli mi poprvé došlo, že o věcech na druhém břehu ví mnohem víc, než mi přiznala. Minimálně je cítí stejně dobře jako já.

„To se dá snadno zjistit,“ pokrčil jsem rameny a sundal si ze zad batoh.

* * *

Nejdřív jsem si vytáhl onu fotografii, kterou jsem uzmul z Kubánčiných složek, a porovnal ji s prostorem. Mrtvé policisty objevili kousek od pomalované zdi.

„Ty chlapy jste fotili tak, jak jste je našli?“ zeptal jsem se Rodriguezové.

Pokývala hlavou a stejně jako já porovnávala fotografii a ulici.

„Tam leželi,“ napřáhla nakonec ruku do temné části uličky z našeho pohledu napravo od zdi.

„Hm,“ zabručel jsem a podal jí fotografii. Pošel jsem na to místo a spatřil několik velkých černých fleků, které po sobě mrtví policisté zanechali. Vytáhl jsem z batohu bílou křídou a rychle načmáral pár znaků. Pak jsem vylovil malý no-

žik a píchl se do ruky. Vymáčkal jsem pár kapek krve do kruhu a odříkal krátkou magickou formuli v češtině. Kubánka na mě vyjeveně zírala.

„Ale...“

„Ano?“

„Vy na ty věci věříte?“ zeptala se nakonec nako překvapeně.

Jen jsem pokrčil rameny a soustředil se. U mě už to dávno nebyla věc víry, ale zkušenosti. Ta byla ovšem nepřenositelná. Buď člověk s magií pracoval, a pak ji vnímal jako něco samozřejmého, anebo ji odmítal, a pak ji prostě neviděl. Tedy do okamžiku, než přišla a vrazila mu svůj prastarý macatý pyj do análu.

Zkusil jsem ještě dvě zaříkadla, ale kruh vůbec nereagoval. Bylo to zvláštní. Přitom na tomhle místě by to fungovat mělo.

„Na jak dlouho to vidíš? Smrdí to tu jak v továrně na psí hovna,“ povzdechla si otráveně Dominika.

„Poručíku Rodriguezová, potřeboval bych něco vyzkoušet. Pomůžete mi?“ nadhodil jsem nakonec.

* * *

„Cože, moje krev? Vy jste se zbláznil. Máte sektáře honit, ne je napodobovat,“ odsekla příslušnice elitní jednotky a našťavaně přede mnou zašermovala pistolí.

„Hele, plukovník jasně řekl, že mi vyjdete vstříc. Jde jenom o experiment,“ pronesl jsem.

Možná za to mohla změna mého chování, kdy jsem se přestal chovat jako fracek a začal upřím-

ně prosit, nebo snad nevyslovená hrozba stížnosti plukovníkovi, ale nakonec si hlasitě odfrkla a podala mi ruku. Bodl jsem do ní špičkou nože a pustil pár kapek do kruhu. Ještě dřív, než jsem stačil říct jakékoliv zaříkadlo, upoutalo mou pozornost náhle silné světlo.

Způsobil ho oheň, který ještě před chvílí hořel malými plamínky na svíčkách. Teď se každá z nich rozhořela snad třiceticentimetrovým plamenem a všechny začaly tím žářem tát do sebe. Během okamžiku se plameny spojily v jeden mohutný, který olizoval tvář madony s dítětem.

„Diego, Carlosi!“ zařvala důstojnice a odjistila svou pistoli.

Ulicí se rozlehlo dupání nohou tajných policistů. V rukou drželi škorpióny a vyděšeně běželi k nám.

„Musíme pryč,“ řekl jsem po chvíli, ale už bylo pozdě.

„Áááááá!“

* * *

Výkřik patřil Diegovi. Levou rukou se chytl za hrdlo, ze kterého mu vytékala krev. Černá. Kubánka vyděšeně zírала na umírajícího policistu a skrz mušku pistole hledala případného útočníka. Jenže tady žádný, kterého by mohla zastřelit, nebyl.

Diego padl na kolena a upustil škorpión. Na jeho těle se objevovaly další hluboké šrámy. V tu chvíli jsem zachytil stín. Prohnal se kolem umírajícího a objevil se za zády Carlose.

„Carlosi, za tebou!“ křiknul jsem. Policista se otočil a zmáčkl spoušť československé zbrojní klasiky.

„Ratatatatata!“ zařval škorpión a kulky z něj proletěly tmou kdoví kam. Carlos vystřelil možná půl zásobníku a pak také zařval. V břicho se mu objevila řezná rána. Už nedokázal držet spoušť. I jeho zbraň se poroučela k zemi a poté, co se v něm objevily další rány, ji následoval.

* * *

„Dominiko, elekes!“ otočil jsem se na svou přítelkyni a chytl za ruku poručici Rodriguezovou. Nejdřív se mi zkoušela vytrhnout, ale byla tak vyděšená, že se nakonec velmi rychle podvolila. Bylo úplně jedno, že má svaly jako Arnold Schwarzenegger zamlada a nejspíš na svém těle posilovala i místa, o kterých sní pubertáci za dlouhých bezesných nocí, stejně jako jí teď byl k ničemu výcvik v partyzánském boji, kterým byly jednotky CTE proslavené, na setkání s vraždící magií vás nepřipraví nic. Přitiskl jsem ji k sobě, upustil na zem nůž a volnou druhou rukou k nám přitáhl Dominiku.

„Sundej si ty korále a přetáhni je přes hlavu nám všem,“ vysvětlil jsem jí. V tu chvíli se za zády Kubánky objevil stín. Dominika ale byla rychlejší. Sundala si z krku elekes, které měla omotané na třikrát, a přehodila je přes hlavy nás všech. Pro boj by to byla špatná pomůcka – tiskli jsme se hlavami k sobě a nemohli se moc hýbat, abychom elekes neroztrhli, ale zachránilo nás to před stíny. Uviděl jsem jich totiž míhat se kolem nás několik. A nebyl jsem sám.

„Co to, u Fidelovejch koulí, je?“ zeptala se Dominika. Nebála se, spíš byla naštvaná. V životě už se mnou zažila horší časy, třeba když ji čínská tajná služba zkoušela obětovat pro vyvolání fakt hnusného démona, ale výlet na Kubu si představovala spíš jako dovolenou.

„Co? Co, sakra, vidíte?“ vrčela španělsky Kubánka a pořád před sebe mířila zbraní.

„Uklidněte se,“ řekl jsem česky a hned nato španělsky a snažil se na chvíli myslet. Oba policajti už byli mrtví. Jejich těla se nehýbala, jen z nich v čůrcích vytékala černá krev. Navíc neodbila ani púlnoc, takže bychom tu museli zůstat do rána, a kdoví jestli by nám první paprsky vůbec k něčemu byly. Podle zpráv, které jsem četl ve složkách, umírali policisté a vojáci i ve dne.

Natočil jsem hlavu k obrazu na stěně. Oheň hlodající do rozteklé kaluže vosku stále žhnul a tvář ženy na zdi jako by se změnila. Působila teď mnohem děsivěji než prve.

„Dominiko?“ nadhodil jsem.

„Ano, miláčku? Dáme trojku, když už jsme tu tak příhodně natěsnáni?“ odvětila. Naštěstí jí Kubánka nerozuměla.

„To ti nestačilo, jak se ti u nohou plazilo deset černochoů a pak sis mě před nimi osedlala jako Old Shatterhand svého Hatátitlu?“ namítl jsem ublíženě.

„Jenže tohle si nepamatuju, takže technicky se to nestalo a jsem od rána pořád nadržovaná,“ odvětila Dominika a já byl vážně rád, že tomuhle našemu dialogu Kubánka nerozuměla.

Zdalo se nám, že stínů okolo nás přibývá, takže bez ohledu na snahu zvládat situaci trapným humorem jsme museli jednat.

* * *

„Dobře, teď se všichni pomaličku vydáme směrem k tomu mrtvému chudákovi Diegovi a vezme si zpátky ten dárek od Husáka Fidelovi, jo?“ řekl jsem a pak to jinými slovy přetlumočil Rodriguezové. Pokývala hlavou a malými krůčky jsme vyrazili k mrtvole. Nakonec jsme se sklonili, Dominika zvedla škorpion a podala mi ho.

Přepnul jsem ho na střelbu po jednotlivých nábojích a prásk, zkusmo poslal jednu kulku do zdi, přesně mezi oči namalované černé madony. Stíny kolem nás začaly vířit rychleji.

* * *

Odplivl jsem si a vzal obličej na zdi dávkou. Vypálil jsem do něj zbývajících devatenáct nábojů a poručice Rodriguezová se přidala. Když jsme do zdi naprali všechny náboje, tvář mezi dírami po kulcích skoro nešla poznat.

Oheň nad roztátými svíčkami dohořival a stíny zmizely.

* * *

Zůstali jsme na místě skoro nehnutě dobrých deset minut, ale ulice vypadala stejně mírumilovně, jako když jsme sem přijeli. Tedy až na dvě mrtvo-

ly našich průvodců. Napadlo mě, že se alespoň nemusejí trápit s případným postihem za to, že jsme se jim dneska v restauraci ztratili, ale pak jsem tyhle ironické myšlenky zahnal. Bylo mi těch chlapů líto – prostě jenom dělali svou práci.

Vzal jsem opatrně elekes a vysoukal z nich hlavu. Popošel jsem ke zdi a sehnul se pro nůž. Jeho ostrím jsem oškrábal zbytek malby a vyrazil k tělům policistů, abych jim naposledy zatlačil oči.

„Hej, gringo, sáhni na ten samopal a udělám z tebe žrádlo pro krysy,“ ozvalo se z uličky. Pomalu jsem se podíval za hlasem a spatřil štíhlou postavu, která spodní část svého obličejce skrývala za žlutým šátkem. Chlápek měl v rukách americkou útočnou pušku M16. S tímhle si elekes rozhodně neporadí. Zavěsil jsem ruce do vzduchu a zjistil, že ze stínů se noří víc ošátkovaných a ozbrojených postav.

„Skloněte zbraně, jsem poručík Veronika Rodriguezová a pracuji pro ministerstvo vnitra. Všechno je v pořádku,“ křikla do uličky Kubánka.

„V pořádku není vůbec nic, ty komunistická děvko. Klekni na kolena a zvedni ruce nad hlavu. A pro tu bělošku to platí taky,“ ozval se z druhé strany další rozkaz. Patřil vysokému, statnému muži, který jako jediný neměl přes ústa šátek. Byl oblečený do staré americké uniformy bez označení a jeho tvář byla posetá hromadou jizev. Když k nám jistým krokem přišel, kopl Kubánku do hlavy. Spadla k zemi a z roztržené kůže na čele jí prýštila krev. Chvíli nato nás obklopili ostatní muži a nasadili nám přes hlavu černé plátěné pytle.

„Tak a teď jsme teprve v pytli,“ konstatovala Dominika.

Nemohl jsem se neusmát.

„Až budeš moct, sundej si nenápadně elekes a schovej je tam, kde je nikdo nenajde,“ pronesl jsem česky.

„OK, když to říkáš, žádný problém. Už jsem tam ostatně měla mnohem horší věci,“ špitla.

* * *

Chlápci se s námi moc nepárali. Surově nás popohnali od místa, kde došlo k našemu střetu s... Do háje, vůbec jsem neměl představu, s čím vlastně. Každopádně, ozbrojenci nás odvedli dobrých tři sta metrů od prostřílené zdi a naložili do auta. Předpokládal jsem, že šlo o nějakou větší dodávku. Nasoukali nás na její podlahu a kolem nás si sedlo několik mužů. Auto se pak pomalu rozjelo kubánskými ulicemi.

* * *

Zklidnil jsem dech a snažil se vnímat naše vězňáky pomocí sluchu a čichu. Mlčeli, ale vůně oleje na čištění zbraní a zatuchlého potu mluvily za ně. Předpokládal jsem, že se minimálně někteří z nich opravdu dlouho nemyli a jde o profesionální bojovníky. Kromě toho jsem počítal a rychle převáděl odhadovaný čas na ujeté kilometry. Od místa střetu jsme se nemohli vzdálit víc než dvacet kilometrů. Byli jsme tedy pořád v Havaně, když dodávka zastavila a vyhnali nás ven.

Čerstvého ovzduší jsme si užili jenom chvíli. Vystřídal ho vlhký prostor, ve kterém se vzduch s každým uraženým metrem stával chladnějším. Nakonec jsem měl pocit, že nás rozdělili. Alespoň jsem vnímal, jak poručici odvedli do boční chodby, a pak mě dva chlápci v pevném sevření nasměrovali do nějaké místnosti a posadili na dřevěnou židli.

Teprve tam mi konečně sundali pytel z hlavy.

* * *

Světlo mě skoro oslepilo. Mhouřil jsem oči a snažil se přivyknout silné lampě, která zářila na stropě. Rozhlédl jsem se po místnosti a uviděl staré cihlové zdi, po nichž se plazila plíseň. Kamenná podlaha zažívala své nejlepší období nejspíš v době, když si Himmler s Hitlerem dávali do nosu koks a plánovali obsazení Československa.

„Proč?“ ozval se přede mnou hlas.

Patřil chlápčovi, který si jako jediný ze skupiny, která nás přepadla, nechránil obličej šátkem. Nejspíš neměl co ztratit.

„Na to se snažili přijít nejlepší filosofové v dějinách a nic. Mně osobně je to jedno. Hledat smysl života znamená žádný život nežít...“

Další hlášku už jsem nestačil vyslovit. Přerušil mě Dominičin výkřik. Nějaký chlápek ji praštil a ona zařvala. Otočil jsem se a uviděl její obrysy v temném koutě kousek za zjizveným mužem sedícím na dřevěné židličce. Dominiku praštil jeden z jeho maskovaných ozbrojenců. Ležela na zemi, šaty měla roztržené, takže jí z nich vyklouzlo jed-

no ňadro. To ten její zvyk nenosit pod oblečení podprsenku.

„Dobře, chápu, nemáte rádi humor,“ rezignoval jsem a podíval se zjizvenému chlápku do očí. Jen pokýval spokojeně hlavou a zapálil si doutník.

„Ale teď vážně. Musíte specifikovat svou otázku. Rád odpovím, ale...“

Ozbrojenec s M16 přes rameno zase Dominiku praštil, ale tentokrát na něj jizvák křiknul, aby se uklidnil.

„Kurva, řekl jsem, že vám odpovím,“ zavrčel jsem vztekle.

„Proč jste tady. Vaše země už dávno není komunistická. Proč těm hajzlům pomáháte? Kolik peněz vám dali?“ vysvětlil svou otázku, zatímco si v ruce hrál s mým pasem. Měl jsem ho v batochu plném magických propriet, takže mu došlo, k čemu mě kubánská vláda povolala.

„Prachy v tom jsou. Jsem soukromý detektiv. Dělat zadarmo se mi nevyplatí, ale taky nemám rád, když někdo otevírá cestu stvořením, která by měla zůstat na své straně bariéry,“ vysvětlil jsem a díval se zjizvenému zpříma do očí. Jen se ušklíbl a potáhl z doutníku.

„Nerozumíte tomu. Tahle země je znásilňována gangem zločinců, kteří si chtějí udržet moc za každou cenu. Kdo se jim znelíbí, skončí ve vězení. Přitom se celá Kuba rozpadá a lidé jsou drženi státní propagandou a tajnou policií v bídě a strachu. Jsem připraven nést osobní zodpovědnost a obětovat se pro lepší život své země,“ odpověděl muž a podíval se na Dominiku. Pokynul hlavou směrem ke mně a ozbrojenec jí pomohl

vstát a dovedl ji pár kroků ke mně. Pak jí ale podrazil nohy a ona se schoulila vedle mé židle. Z úst jí tekla krev. Ten hajzl měl docela slušnou páru.

Pohládl jsem ji opatrně po vlasech, abych ji utišil, ale ona jen klidně mrkla na znamení, že to zvládá. Jak už jsem říkal, ta holka měla za sebou horší věci.

„Nenosíte šátek, takže se nebojíte o svůj život. Můžu tedy znát vaše jméno?“ zeptal jsem se po chvíli.

Jizvák se jen hlasitě zasmál.

„Alejandro García. Byl jsem plukovníkem z CTE jako ta čubka, co vám dělala ochranku. Ale pak jsem pochopil, že tahle země potřebuje změnu,“ odvětil.

„Jo, změna, to je silná věc. Takže jste vlastně takový kubánský Obama, jo?“ odfrkl jsem si a vyprovokoval tak ošátkovaného ozbrojence, aby udělal několik kroků ke mně. Plukovník jej ale zastavil.

Plukovník, zatraceně, všechny problémy už od fašistického převratu v Řecku mají vždycky na svědomí plukovníci, pomyslel jsem si, ale pak mi García položil další otázku: „Máte tu ještě nějaké spolupracovníky? Kolik cizinců si vláda najala na špinavou práci?“

„Jenom nás dva,“ odpověděl jsem po pravdě.

„Hmm,“ zabručel a dodal: „Co všechno ví o našich aktivitách?“

„Ve skutečnosti nic. Jenom, že umíte efektivně vraždit své nepřátele pomocí magie. Já osobně tuším, že jste vytvořil hodně silnou kletbu, aby vámi vyvolané síly vraždily pouze vaše nepřátele. Ale

víte, takhle to nikdy dlouhodobě nefunguje, nakonec...“

Ne, vážně tady nikdo neměl vychování. Plukovník totiž jenom zařval: „Drž hubu!“ a tak jsem ji držel.

„Nech si ty svý zasraný moudra, gringo! My tady musíme žít a víme, jaká oběť je dostatečná a jaká rizika to přináší. Ty jsi kolaboroval s naší špinavou vládou, a proto tebe, tvou čubku a tu komunistickou děvku odsuzuji k trestu smrti.“

Tohle už neřval. Mluvil trošku patetickým tónem, jako by chtěl, aby tenhle svévolný rozsudek smrti zněl nějak slavnostně a oficiálně.

„Nemohla bych předtím dostat alespoň jedno mojito?“ špitla Dominika, ale to už se k nám hnál ozbrojenec a za ním další.

* * *

Chytli nás za ruce a zvedli – mě ze židle, Dominiku ze země. Když jsme ale procházeli kolem plukovníka Garcíi, nastavil jsem Dominice nenápadně nohu. Stačilo jí jenom trochu narušit rovnováhu, protože měla pořád na nohou své oblíbené boty s vysokým podpatkem. Sesula se na zem a přitom zaklela jako správná bývalá pražská kurva, kterou ostatně byla.

„Do píči vyjebaný!“

Ozbrojenci ji automaticky chytli každý za jednu ruku, aby ji zvedli ze země, a já se na chvíli dostal z jejich dozoru. Udělal jsem rychlý úkrok stranou a pak skočil po plukovníkovi. Pořád seděl na staré dřevěné židli a kouřil doutník. Než stačil zareago-

vat, praštil jsem ho pěstí do čelisti. Doutník mu odletěl na podlahu a on sám spadl ze židle. Ležel jsem na něm a snažil se ho rukou zpacifikovat. Jakmile jsem si to mohl dovolit, dal jsem mu ukázkové čelíčko do nosu a přerazil mu ho. Podle toho, jak vypadal už předtím, to rozhodně nebylo poprvé a nejspíš ani popáté. Začala mu z něj vytékat stružka krve.

„Vstávej! Dělej, nebo tu čubku zastřelím, vstávej, zmrde!“ řval jeden z ozbrojenců. Zabít rovnou mě se bál. Mohl přitom totiž střílet svého velitele. Kousl jsem se do rtu. Zabolelo to a vytekla mi z něj krev.

„Jo, kurva, už jsem hodnej, už jsem hodnej,“ mlel jsem španělsky a vypustil na tvář plukovníka kus své krve a slin.

„Prásk.“

Jakmile jsem pustil jeho ruce, sevřel je v pěst a uštědřil mi pořádnou ránu do čelisti. Odpadl jsem na zem a slíznul ještě jednu. Plukovník pružně vyskočil na nohy a několikrát mě kopl do břicha.

„Mohl jsi zemřít důstojně, gringo, ale takhle budeš před smrtí trpět jako pes,“ zavrčel a jeho muži se přidali k mlácení.

* * *

Po deseti minutách běsnění se kontrarevolucionáři trochu uklidnili. Nejspíš jim pár křupnutí v oblasti mých žeber a natržený obličej na třech místech, ze kterých tekla krev, stačily ke spokojenosti. Zvedli mě a odvedli labyrintem chodeb pryč.

Tipoval jsem, že šlo o nějaký systém chodeb mezi starými skladišti na pobřeží, a měl jsem pravdu. Jen co jsme vyšli ven, ovanul nás mořský vzduch. Voněl vážně úžasně. Moře spokojeně šumělo a měsíc nad ním romanticky svítil. Vyšli jsme na pláž mezi dvěma rozpadajícími se budovami a za chvíli se tu objevila i poručice Rodriguezová. I ji slušně zřídili. Obličej měla plný podlitin a levé oko jí napuchlo tak, že jí jen těžko mohla vidět.

„Teda soudružko, vy jste si musela užít spoustu kontrarevoluční legrace,“ přivítal jsem ji. Jen se smutně usmála. Věděla, co nás čeká.

* * *

Ji přivedli dva chlapi, mě s Dominikou nakonec tři. Všichni měli přes ramena emšestnáctky. Postrčili nás na okraj pláže a donutili kleknout. Chytl jsem Dominiku za ruku a cítil, jak nám nohy omývá mořská voda.

„Máš elekes?“ zeptal jsem se česky.

„Jo, v kundě,“ odvětila a potáhla smutně nosem. Z očí jí tekly slzy, i když se snažila být co nejvíc tvrdá.

Usmál jsem se a zvýšil intenzitu zaříkadel, která jsem celou dobu věnoval bohu Bakulgovi. A Bakulga mě nezklamal.

* * *

Tam na druhé straně je spousta mocných stvoření a každé je nějak propojené s naším světem. Každé touží po něčem jiném, každou z těch bytos-

tí uspokojuje jiná věc, již jí mohou dopřát pouze lidé, kteří se rozhodnou těmto bytostem něco obětovat nebo jim posloužit dočasným propůjčením svého těla. Já se kdysi dal vlastně omylem do úzkého holportu s Bakulgou. Nebyl to zrovna populární bůh. Ne snad, že by nebyl sympaták, ale nedokázal moc věcí. Viděl jsem čaroděje, kteří by ty chlápky dokázali omámit, uspat nebo třeba zabít (a většinu z nich jsem sám zabil právě proto, že takovou moc ovládali), ale ti byli spojeni s jinými bytostmi než já. Bakulga měl prostě své metody, které byly o něco komplikovanější.

„Co to...?“ ozval se nejbližší z chlápků a podíval se na svůj rozkrok. Byl napnutý k prasknutí. Penis mu ztvrdl v dokonalé erekci a jeho kolegové na tom byli stejně.

„Juane?“ ozval se vedle něj stojící muž opatrně.

Juan, pravděpodobný šéf popravčí čtyry, se na něj v očekávání otočil.

„Ty svině brzo umřou, tak přece může být jedno, když si s nima pohrajeme, ne?“ odvážil se nakonec a ostatní muži jej pokýváním podpořili.

Juan se zhluboka nadechl. Rvala se v něm povinnost s chtíčem, ale chtíč byl mocnější. Sundal si z ramen útočnou pušku a podal ji dalšímu ze svých chlapů. Hned nato chytil Dominiku za její zrzavé vlasy a strhl ji na všechny čtyři. Levou rukou si rozeplnul kalhoty a osvobodil svůj krví nalitý penis.

„Budeš držet a nehýbat se a za odměnu umřeš rychle,“ zašeptal a stáhl jí kalhotky.

Mořská voda ji v tu chvíli zalila až po pás. Najednou jako by příliv hučel mnohem hlasitěji, jako hejno rozzuřených vos.

* * *

„Ach, á, kurva!“

Juan se pokusil do mé holky proniknout, ale narazil na překážku. Vyndal z ní penis a hrábl jí dovnitř rukou. Vytáhl elekes.

„Co tam máš, ty čubko blbá?“ pronesl, roztrhl korále a hodil je do mořské vody. Když do ní spadly, zašumělo to. Nikdo z mužů si toho ale nevšiml, protože všichni už měli stažené kalhoty. Dva se hnali na pomoc Juanovi a zbývající dva se vrhli na zmítající se Veroniku. Já byl odkázán do role diváka.

Ale nebyl jsem sám. Všude kolem jsem cítil něco opravdu silného a hrozivého.

* * *

„Ehm, pánové, věříte na Yemoju?“ řekl jsem, když dva chlápci povalili Dominiku na záda, takže se málem utopila, a Juan se konečně pokusil pořádně do ní proniknout. Jeden z nich si teprve teď uvědomil, že mě ještě neodpráskli. Aby taky ano, mozek se mu, stejně jako jeho kolegům, topil v chemické lázni absolutního chtíce. Tohle už prostě Bakulga, bůh zobrazovaný s velkým ztopořeným pyjem, mužům dělal.

„Madre del Agua?“ zašeptal nechápavě a pak pochopil.

* * *

Moře nás zasáhlo obrovskou vlnou, která se vzala prakticky odnikud. Smetla všech pět nadrže-

ných chlápků k zemi. Vyskočil jsem a prvního z nich kopl botou do varlat. Ztopořený penis mi v tom jako by zkoušel zabránit, ale na to byl málo tvrdý. Muž zakňučel a začal hledat zbraň. Stejně tak ostatní, jenže zvířená voda hučela všude kolem nás a příboj plný vysokých vln naprosto zbesile vytvářel nepřehledný chaos. Voda stoupala a točila se. Muži se snažili vstát, ale nedokázali to, jako kdyby jim něco pod vodou podráželo nohy. Zato my tři jsme neměli prakticky žádný problém. Skočil jsem na prvního chlápka a ponořil mu hlavu pod vodu. Stačilo chvíli počkat, než se mu slaná voda dostane do plic.

Druhému jsem ale zlomil vaz. Vážně se totiž snažil bojovat – kopal, házel sebou a pořád se vzpěchoval, aby se nadechl. Nezbylo mi než napnout svaly a udělat „křup“.

Ohlédl jsem se a uviděl poručici Rodrigue-zovou. Tělo jednoho z mužů, kteří se ji pokusili znásilnit, už bezvládně plavalo na rozbouřené hladině moře, druhého právě topila.

Dominika byla také v pořádku. Stála s roztrženými šaty, takže už jí byla vidět obě prsa, kalhotky jí odplavaly kdoví kam, ale svou botou s vysokým podpatkem držela pod hladinou Juana. I on už polykal do plic vodu.

* * *

V okamžiku, kdy umřel poslední z chlápků, se moře uklidnilo – voda ustoupila, zklidnila se a příboj přinášel jen malé klidné vlnky, které omývaly pět mrtvých těl s mohutnou erek-

cí. Sehnul jsem se a posbíral všechny M16, které po nich zůstaly osaměle ležet v písku.

„Nebudete je potřebovat. Všichni už odsud odjeli,“ uslyšel jsem najednou známý hlas.

* * *

Starý černocho, který nás včera dovedl do nové svatyně Blanky Casii, stál jen tak ledabytě na pláži a opíral se o svou hůl.

„Jak dlouho tu jste?“ zeptal jsem se a pomohl Dominice vylézt z vody. Musím jí vážně koupit i nějaké společenské boty bez podpatku.

„Dost dlouho na to, abych viděl, jak Madre del Aqua vykonala svou pomstu. Tvá zrzavá kurva ji potěšila, nesměli jí ublížit,“ pronesl. Slovo kurva vyslovil stejným způsobem jako kněžka. Nebyla to urážka, ale něco jako pozitivní charakterová vlastnost.

„Yemoja,“ pokýval jsem hlavou.

Upřímně řečeno, na její pomoc jsem nespolehal, doufal jsem, že si nějak poradíme díky té erekci, ale když už nás dovedli k moři, byla by škoda nepožádat i o pořádnou posilu. Pravda, musel jsem ty chudáky do toho znásilnění zmanipulovat, ale tady šlo o naše životy.

Sedl jsem si na břeh a promnul si oči.

„Jsi v pořádku?“ obrátil jsem se na Dominiku.

„Ti zmrdi mi dluží nový hadry. Tyhle stály deset táců,“ povzdechla si a zabořila se do písku vedle mě.

* * *